

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637715280/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

»Du er altsaa foldstændig lykkelig?« spurgte Stephan for, ja det er vanskelig at angive authentisk, hvilken Gang.

»Ja, saagu' er jeg lykkelig. Hvad Fuldstændigheden angaar, ja saa vilde jeg naturligvis ønske, at vi var gifte. Ja, og at vi havde et Par Børn, eller flere, lad os sige fire eller et halvt Dusin. Og ja, et godt Dyrtidstillæg, ja, der er jo Ting nok, som man kan fuldstændiggjøre sin Lykke med, saa mange, at det slet ikke er Umagen værd at begynde paa den Opramsning. Det vilde gaa med det, som med de Øvelser, hvem der kunde tælle længst, som vi drev som Drengene.«

En Dag mødte Sandberg ikke paa Kontoret. Den næste Dag var han der ikke heller. Stephan spurgte sig for; han var meldt syg, bød det, og kom nok ikke for det Første.

Stephan gik op i hans Bolig efter endt Kontortid. Da han ringede paa, kom hans Værtinde strax og lukkede op. Det var en gammel Præsteenke, en skikkelig gammel Dame af de Folk, som i al Godmodighed og uden Spor af Ondskab føle en vis Nydelse i, at Alting gaar uheldig og trist i denne Verden, og befinde sig rigtig hyggelig og vel ved at klage og sukke herover.

Det var meget daarligt med Sandberg, sagde hun. Men det var næsten ikke det Værste; det Værste var, at hans Kjæreste var flyttet ind hos ham uden videre, og der var ikke Tale om, at hun vilde høre paa Forestillinger. Hun sagde, at hun vilde og maatte pleje ham, og saa blev hun.

Døren til Sandbergs Værelser blev lukket op i det Samme, og der stod ganske rigtig den unge Dame.

Hun nikkede kort til Stephan. »Jeg tænkte nok, det var en af hans Bekjendte,« sagde hun. »Ja, det er en net Historie, vi har her; jeg tænker, han har Tyfus eller Lungebetændelse eller begge Dele.« Hun talte paa en saa rolig og forretningsmæssig Maade, fandt han, slet ikke som om det var et Menneske, hvis Liv eller Død maatte være Liv eller Død for hende.

Stephan fulgte hende ind i Dagligværelset. Det laa ved Siden af Sovekammeret og bar tydelig Præg af, at hun havde taget Ophold der; en Lænestol, der ikke var af de mageligste, havde tjent til Natteleje ved Hjælp af nogle Puder og Shawler. Hun selv var i et noget forstyrret Kostume og

gjorde Undskyldning derfor: »Ser De,« sagde hun, »jeg bestemte mig til at blive her, omtrent som jeg gik og stod. Idag skal de sende mig noget Tøj hjemmefra, og jeg faar formodentlig et Tilhold om at rejse hjem, men det bryder jeg mig ikke en Smule om. Han kan ikke blive passet ordentlig af den skikkelige gamle Tosse eller af en Vaagekone, og hvad bryder jeg mig nu om, hvad Folk siger om mig.«

Han saac ind ad Døren til Soveværelset. Sandberg laa i en Døs og kjendte ham ikke. Han indrømmede, at det saae betænkeligt ud.

Og betænkeligt blev det virkelig ogsaa, en heftig og farlig Sygdom, og Faren stod paa i Uger.

Stephan hørte jevnlig derop. Kamilla var bleven paa sin Post til Trods for alle Forestillinger. Hun var meget medtagen, men Lægen gav hende det mest glimrende Vidnesbyrd for, hvad hun havde udrettet som Sygeplejerske. Stephan begyndte at tilgive hende, at hun var saa robust og traadte saa fast i Gulvet, naar han saae, hvor let og lydløst og velgjørende hun kunde bevæge sig i Sygestuen.

Saa kom endelig en Dag, da hun kunde meddele, at Lægen havde erklæret, at Faren nu kunde betragtes som overstaet.

Da hun fortalte det, var hendes Stemme dog mindre rolig, end den ellers plejede at være, enten hun saa talte om den Mulighed, at han kunde leve, eller om, at han vilde dø.

Stephan fik Lov til at gaa ind og se til ham. Hun satte sig ned paa Kanten af Sengen og tog den Syges Haand og sagde med en fornøjet Latter, men med Taarer i Øjnene: »Se saa, saa vidt kom vi. Nu tænker jeg ogsaa, han er færdig med at sukke efter Paula.«

Sandberg smilede og trykkede hendes Haand. »Jeg har nok Egget og fantaseret om hende,« føjede han ganske rolig forklarende til.

»Det var hans Ungdoms Flamme,« bemærkede Kamilla ogsaa paa den naturligste Maade af Verden, »saa det vilde ikke være Noget at være jaloux over. Jeg er saa sikker paa ham nu, og det kunde da aldrig falde noget fornuftigt Menneske ind at være jaloux paa Fantasier og Drømmebilleder og den Slags Ting.«